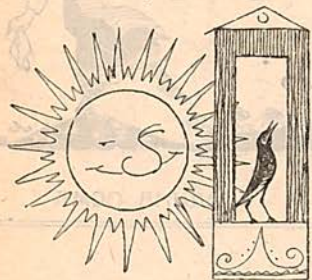


ГОСПОДИНЧО САНДЮ и РАЧО ОСМОКРАЧО.

Илюстрации от Ал. Божинов.

I.



Пекна топло, пролетно слънце. Снега се стопи, леда се размрази и водите на реката потекоха мътни и пенливи. Гората напъпи. Косовете засвириха. Ден-два още — и ще цъфнат ябълките.

Господинчо Сандю беше чул за-вчера, как изплюсняху току над главата му крилата на един шжрк. Той реши, че е време да отиде на лов за бубулечки и се запъти към ливадите.

Но щом мина харманите и възви да пресече през тяхната нива, чу едно весело ржмолене и се послуша. Стори му се, че някой плиска някого с вода.

Господинчо Сандю обичаше закачките. Дошя му се, да се намеси в играта. Той се втурна към мястото, отдето се дочуваше плискането. Ако не беше се запрял о̀време, щеше да се намери в талазите на високият яз, който отбиваше водата за към градините.

— Сто-о-й! — изкомандува си господинчо Сандю и приклезна до брега. — Виж ти какво било!

Тежки, пенести талози преливаха язът и падаха шумно. Водата долу клокочеше и бликаше, като че ври.

На плитчината, малко по-надолу от мястото, където се спря, господинчо Сандю забеляза, че нещо шавна из мътока. После той видя, как надникнаха из водата два мустака и една щипка.

— Рак! рак! — изправи се господинчо Сандю и впери очите си нататък. — И, без да му мисли много, сжбу обувшата и чорапите си и нагази в реката.

